

Guds rättvisa, Korskyrkan 1 nov 2009

Presentationen som jag använde, och där vissa citat och texter ligger, finns att se på:
<http://prezi.com/nq479m3dbpns/>

Bibeltexten jag utgår ifrån är Matt 6:33
Sök först hans rike och hans rättfärdighet...

Det här är synonyma uttryck: att söka Guds rike/Guds rättfärdighet.
Betyder Guds rättfärdighet enbart ett andligt tillstånd inom människan, ja, då betyder Guds rike också enbart ett andligt tillstånd och då handlar Gudsriket enbart om en andlig tillvaro efter döden.

Men om Guds rike betyder något mer konkret, redan här och nu - vilket både Ulf och jag talat ofta och mycket om (och vi gör det för att Jesus talar så mycket om det), då betyder Guds rättfärdighet också något mer konkret - inte bara något andligt.

Vi tittar närmare på ordet 'rättfärdighet'.

Det grekiska ordet i Matt 6 betyder "rättvis i karaktär och handling". Flera bibelöversättningar (inte svenska) skriver också "hans rike och hans rättvisa".

Hebreiskans ord för rättfärdighet har en liknande bred betydelse.

Citat av John Stott (brittisk teolog) (citaten finns i presentationen)

Tillägg:

Andlig aspekt - rättfärdiggörelse - (Paulus talar mycket, men inte bara, om denna aspekt) (Luther...)

Social aspekt - "låt rätten flöda fram..."

För juden handlade Guds rättfärdighet om mer än en sak.

Chris Wright (anglikansk präst, teolog) säger samma sak: (verkar som 'namedropping', men jag vill bara stryka under att det här inte är något som jag hittat på i min kammare...)

1. Att vara i ett rätt förhållande till Gud (en relation i tro)
2. Att leva ut ett rätt förhållande till Gud (handling i lydnad)
3. Att söka goda relationer med andra människor genom att praktisera rättvisa och rätt.

Vi har tagit punkt 1 och renodlat den. Och så skiljs tron (nästan) helt från praktisk handling. Tron blir enbart en andlig fråga.

Ja, det har gått så långt så att goda gärningar nästan blivit något ont för oss, eftersom gärningar blir motsatsen till tro. Det är det här problemet som redan Jakob adresserar i sitt brev. Han säger: tron blir synlig genom dina gärningar, det är ditt liv som vittnar om vem du tillhör!

Här får vi det lite jobbigt, vi protestanter som betonat den inre fromheten på bekostnad av gärningarna. Det här handlar inte om att förtjäna frälsning, det handlar om vad det innebär att leva under Guds herravälde, som medborgare i Hans rike.

Vi har en tendens att pendla mellan olika betoningar. Och problemet sedan protestantismens dagar på 1500-talet är att varje pendelrörelse skapar ett antal nya kyrkor och rörelser...som formas utifrån en nyupptäckt i tron (och då tappar vi ofta helhetsbilden...)

Pietismen som var en förnyelserörelse inom lutherska kyrkan, kom att präglade Sverige starkt under 1800-talet. Betonar den personliga tron och det inre livet (helgelsen). Vad kommer då i bakgrunden - jo, det universella perspektivet - att Gud älskar världen. Det andliga blir det enda viktiga och så tappar man helheten.

Rättfärdighet i dess sammansatta, bredare betydelse går som en röd tråd genom Skriften: (eller snarare landsväg)

Läs bibeltexterna (finns i presentationen).

5 Mos: Den faderlöse, änkan och främlingen är ett tema som återkommer många, många gånger i GT.

Matt 25: Obs att Jesus nästan ordagrant citerar Jes 53 i Matt 25. (säkerligen mycket medvetet)
DETTA ÄR ATT SÖKA GUDS RÄTTFÄRDIGHET/GUDS RÄTTVISA!!

Ja, Jesus talar hela tiden om tro kopplat till handling.

Matt 5:23-24 - När du kommer med din gåva (när du ska fira gudstjänst)..gå först och gör upp (tillämpn av ords 21)

Jesu kritik av fariséerna handlade i huvudsak om att de satte upp regler som hindrade människor att se vem Gud verkligen är och hur Guds rike ser ut. I verserna innan det jag just citerade:

Matt 5:20 *Jag säger er att om inte er rättfärdighet överträffar de skrifilärdas och fariseernas, så kommer ni inte in i himmelriket* (dvs Guds rike). Varför? Jo, de saknade barmhärtighet och kärlek - vilket Jesus påpekar gång på gång. Det handlade inte om att överträffa fariséerna i paragraflydnad - utan i rättfärdighet/rättvisa/att handla rätt. Låt rätten flöda fram...

Vårt misstag....(ett perspektiv jag talade om på Klintagården aug-06, se Prezi)

Med för ensidig betoning på den ”personliga” frälsningen, så blir kyrkan oväsentlig och världen obegriplig.

Take me home! Jag är räddad! Ta mig härifrån - till de gyllene gatorna...

- ”Ok Thomas”, tänker någon, ”visst är det bra att vara generös, och man ska ju försöka hjälpa andra, men det handlar ju i grund och botten om evigheten - det viktiga är ju ändå att människor kommer till tro” Och vad menar vi då?

Vad är det att komma till tro?

- ”Att bekänna Jesus som Herre och bli frälst!”

Räcker bekännelsen att Jesus är Herre, eller är det verkligheten i bekännelsen? Räcker det med ett intellektuellt instämmande i lärodogmer, eller handlar det om ett liv i efterföljelse???

- ”Nu när ni vet detta, saliga är ni om ni också gör det”

Någonstans har det inträffat ett systemfel. Efterföljelse kan väl aldrig ske på mina villkor? Där är väl aldrig den som följer efter som bestämmer vart vägen bär?

Vårt uppdrag...

Ty så älskade Gud världen att Han sände sin Son... Sonen kom med frälsande kärlek till världen.

Jesus grundlade kyrkan/församlingen - en gemenskap av Jesus-troende som samverkar i uppdraget: att rädda världen. Jag, som individ, inbjuds att bli en del av Guds räddningsaktion.

Så jag är en del av världen, som Gud älskar. Och när jag kommer till tro på Jesus så blir jag en del av kyrkan som har ett uppdrag i världen.

Ett sånt synsätt raderar motsättningen mellan ”evangelisation” och socialt engagemang, som ibland delat kyrkan i olika läger. Båda handlar ju om att uttrycka Guds kärlek till världen.

De som tar emot Kristus välkomnar vi in i räddningsaktionen, de som inte tar emot, betjänar vi i kärlek och tillsammans med Gud söker vi deras bästa - för Gud älskar världen!

Det här perspektivet är den bästa medicinen mot sekterism och exklusivitet. Där vi inte längre är så obehagligt intresserade av vilka som är innanför och utanför, rätt och fel...

Gud älskar - därför älskar vi!

Till sist: vi behöver inse att vårt perspektiv ofta är för litet (kom ihåg pendeln) - vi behöver både varandra och andra för att se den större bilden...

Amen!